

LA CAMPANA DE GRACIA

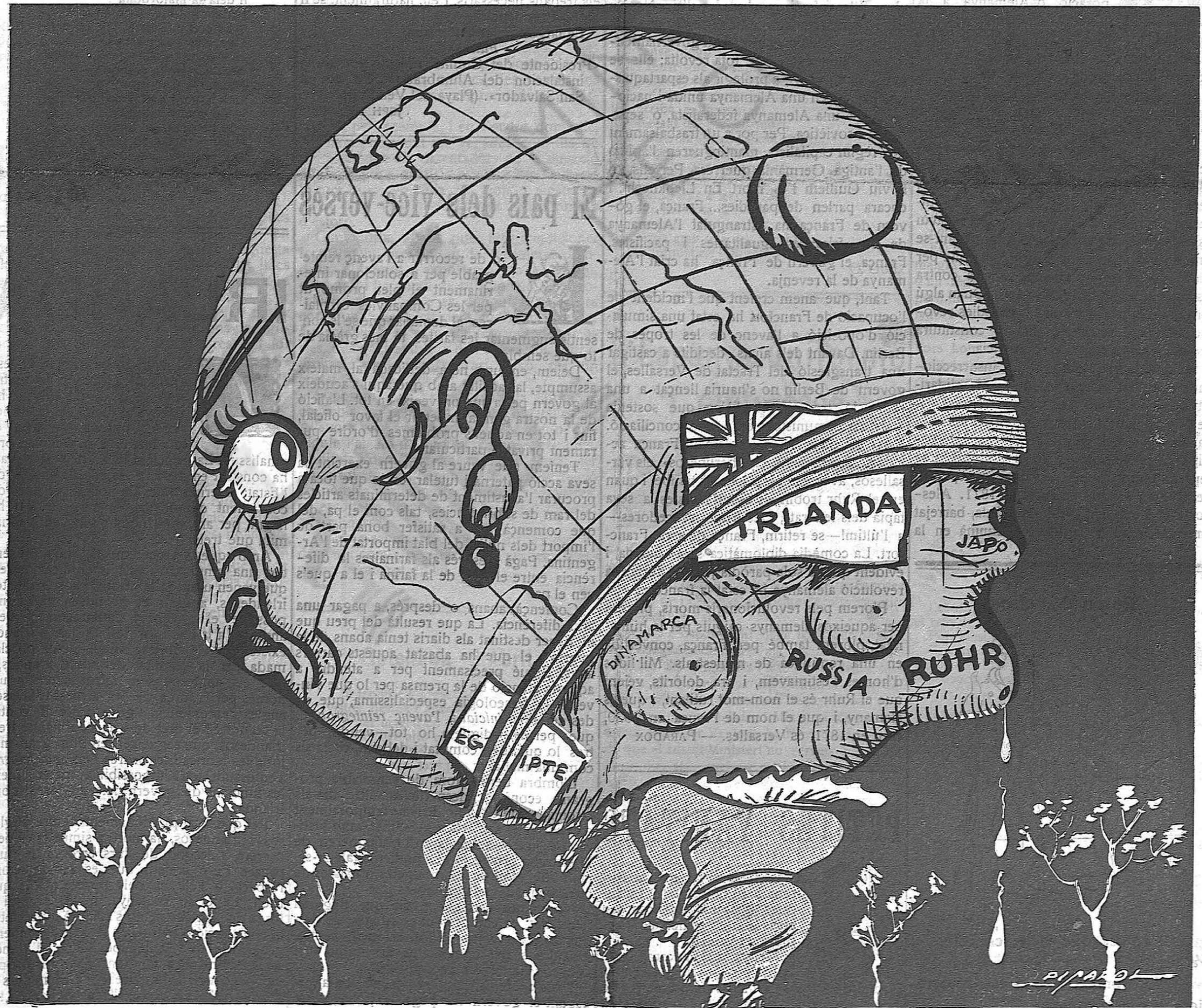
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENYS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÈFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EFFECTES PRIMAVERALS

—Quina mala sang dec tenir encara, que'm surtin tants florons al clatell!..

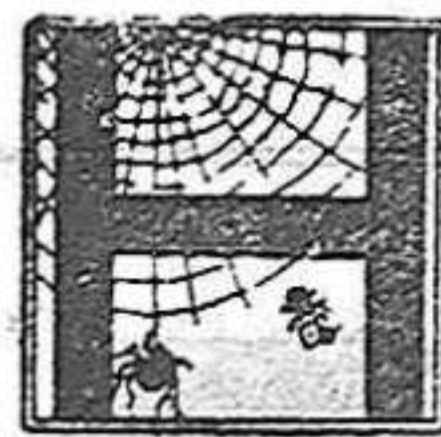
Ara vé la crisi grossa...

El Govern Allendesalazar, que simbolitza la decadència màxima de l'Estat espanyol, està a les acaballes. Ha viscut uns quants mesos amb el salvavides dels presupostos Aprovats aquests, el Govern es retirarà i la figura d'opereta del senyor Allendesalazar tornarà a les ombres de l'oblit, d'on no havia d'haver sortit mai. L'única cosa seva que passarà a la història serà la copla de La Rabalera, per ell recitada en plè Congrés. I els historiadors futurs diran: «Això succeí en els temps—llargutssims—en què la política espanyola pertanyia al género chico».

I vindrà la crisi grossa, que uns diuen que serà històrica, i uns altres que no ho serà. Nosaltres som dels que creuen que serà històrica. Continuarà, en efecte, la història de Espanya. Tant si ve En Dato com si ve En Maura, amb En La Cierva o sense En La Cierva, el nou Govern serà una continuació d'aquella història grisa i trista que omple els dies, els anys i els segles de l'Estat espanyol.

Una vegada, no fa gaire, el rei d'Espanya va dir que, per a constituir Govern, ell havia de triar entre les cartes del jòc que li dona el Parlament. I ja sabem que en aquest jòc de cartes no hi ha «trufos». Tot són vuit i nous, i polítics que no lliguen. Per més que es remeni i s'escapci el jòc de cartes de la política espanyola, del munt de cartonets vells, bruts i greixosos, no en pot sortir res de bo.

EL RUHR

HEU'S aquí un nom ja immortal; heu's aquí la nova incorporació d'Alemanya a la història revolucionària; heu's aquí que tot un estat, el de Westfàlia, se redreça contra els que llençaren als revolucionaris alemanys l'acusació de simuladors.

I precisament en aqueixa conca del Ruhr, transformada en front comunista, trobem la prova concluent de la transformació alemanya. Essen, capital roja, era la capital bèl·lica germànica. Berlín era el pensament, però Essen era l'acció. A Berlín residia el Kaiser, però a Essen Krupp. I Krupp, més que Guillem de Hohenzollern, era Alemanya. I avui Essen és la ciutat espartaquista, purificant-se amb la seva sang de la sang infinita que per ella se vessà, girant els seus canons contra els vells canons que la difamaren. Quan algú torni a repetir la fàula de les paròdies revolucionàries alemanyes, Essen constituirà prova plena en contra de la malícia.

Se dirà, encara, que el Ruhr insurreccionat s'ha trobat isolat, sense rebre la solidaritat alemanya. Però, és que la va rebre París de la França de 1871? És que els comunistes parisencs no arribaren a l'heroisme i no sofriren dels versallesos, ja republicans, una repressió implacable? La història se repeteix, i el Ruhr fa ara lo que París en 1871. Aleshores el moviment anti-imperialista, barrejat amb el despit de la desfeta, culminà en la

Commune, com ara el moviment contra la reacció monàrquica ha derivat vers la revolta obrera. I ningú, ni aleshores, ni ara, realitzava una paròdia.

Aquesta llegenda de la paròdia ja no és sostinguda ni pels francesos, els seus inventors, quan són ells els culpables de que la revolució alemanya no completés la seva obra. Ells enfortiren el poder d'En Noske; ells toleraren, contra la lletra del Tractat, la permanència d'un gran exèrcit governamental que pogués reduir tota revolta; ells se negaren, en canvi, a protegir als espartaquistes. Preferiren una Alemanya unida i nacionalista, a una Alemanya federalista, o separatista i soviètica. Per por a un trasbalsament del règim capitalista, mantingueren l'ànima de l'antiga Germània guerrera. Per ells, en fi, viu Guillem i és mort En Liebknecht. I encara parlen de paròdies... França, el govern de França, ha estrangulat l'Alemanya de les frisances igualitàries i pacifistes. França, el govern de França, ha criat l'Alemanya de la revenja.

Tant, que anem creient que l'incident de l'ocupació de Francfort ha estat una simulació d'oposició a l'avenc de les tropes de Berlín. Davant dels aliats, decidits a castigar una transgressió del Tractat de Versalles, el govern de Berlín no s'hauria llençat a una repressió, trencant el diàleg que sostenia amb els comunistes per a una conciliació. Però els aliats callen, i solament França acciona. Naturalment, els «berlinesos», els versallesos, avancen, els francesos també, i quan en el Ruhr trobin els espartaquistes la seva tàpia dels federats, i les tropes vencedores— a l'últim!— se retirin, França deixarà Francfort. La comèdia diplomàtica serà acabada, i evident que la sola paròdia jugada durant la revolució alemanya ha estat la francesa.

Plorem pels revolucionaris morts, plorem per aqueixos alemanys caiguts per la humanitat, plorem també per França, convertida en una república de menestrals. Mil·lions d'homes l'estimàvem, i ara, dolorits, veiem que el Ruhr és el nom-mot rutilant, i que és alemany, i que el nom de França en 1920, com en 1871, és Versalles. — PARADOX

PETITES VANITATS

A casualitat ha fet que la fortuna hagi omplert les butxaques d'alguns infelços tan curts d'intel·ligència com sobrers de vanitat. Menys mal, encara, quan un poll ressuscitat, veient-se home de diners, s'infla vanitosament. Lo pitjor és veure'l orgullós. La vanitat d'un

fonto fa riure; l'orgull d'un burro d'or fa àstic.

Ademés, el neci orgullós és dolent. Insulta perquè creu a tothom inferior an ell; és dur de cor perquè l'orgull el fa egoista; té la malaombra del baladrer.

En canvi el tonto vanitos sol ésser bo. Sembla el bé per a collir el logis. Es generós mentre l'inflin. Amb ses petites vanitats distreu i fa riure als que el volten. Té la bona sombra dels pallassos.

Entre molts exemplars d'aquests nous rics que coneixem, n'hi ha un que mereix una menció especial. D'ell n'acabem de rebre una targeta que ens fa fet gràcia.

El nostre home és blanquer i, amb la guerra, d'una posició extremadament modesta ha passat a senyoràs. Te una futralada de mils duros i li ha donat la mania de que el facin home de representació. Ell ja coneix que és massa tonto per a ésser diputat, però vol una regidoria perquè els nanos ballin davant de casa seva i fa sants i dimonis per a formar part de moltes comissions i juntes.

I ara vé lo de la targeta que ha motivat aquest article. El nostre bon home ha llogat una caseta a Sant Salvador, del Vendrell i al veure que en aquella hermosa platja no hi havia electricitat, ha reunit a uns quants companys de colònia per a portar a cap els treballs necessaris a lograr de la Canadienca la portada d'energia a Sant Salvador des de l'estació de Sant Vicens.

L'home ha suposat que particularment no tindria prou força per a conseguir el seu propòsit i portat, ademés, de la seva dèria de formar juntes i agavellar càrrecs, ha constituït, amb els altres dos estujejants que coneix, una comissió encarregada de fer tots els treballs necessaris. I ell, naturalment, se'n ha fet President.

La targeta rebuda diu així:

Fulano de Tal
Presidente del Comité Ejecutivo para la instalación del Alumbrado Eléctrico en San Salvador. (Playa del Vendrell).

JEPH DE JESPU

El país dels vice-verses

Lo de recórrer a l'avenc reintegrable per a solucionar interinament el plet promogut per les Companyies carrilaires al demanar que se'ls consentís augmentar les tarifes, té més gràcia de lo que sembla.

Deiem, en una nota dedicada al mateix assumpte, la facilitat amb que aquí s'acudeix al govern per a que proveixi en tot. L'afició de la nostra gent a impetrar el favor oficial, fins i tot en aquells problemes d'ordre purament privat o particular.

Tenim que veure al govern exercint la seva acció paterna i tutelar en lo que toca a procurar l'abastiment de determinats articles del ram de subsistències, tals com el pa, del que comença per a satisfer bona part de l'import dels nòlits del blat importat de l'Argentina. Pagà després als farinares la diferència entre el preu de la farina i el a que's ven el pa.

Comença, abans o després, a pagar una altra diferència. La que resultà del preu que el paper destinat als diaris tenia abans de la guerra i el que ha abastat aquests darrers anys. Sigüé precisament per a atendre a aquesta atenció de la premsa per lo que s'inventà la fraseologia especialíssima, que va des del preu inicial a l'avenc reintegrable... que permet—diguem ho tot—vendre per tres lo que, ben comptat i debatut, costa sis com una malla.

L'ombra benefactora de semblable programa econòmic, despertà un altre dia als taronjaires de Castelló. Privats temporalment d'exportar el seu article—estimat, amb justícia, de luxe,—sol·licitaren i obtingueren de l'Estat una protecció que podien estalviar-se, amb sols sembrar de mongetes o patates la terra ocupada pels tarongers.

No manca més que el dia que tinguem necessitat de comprar unes sabates, de fer-nos un trajo, vingui l'Estat en auxili nostre, treient-nos del compromís econòmic que avui suposa l'haver de vestir-se.

I tots contents. La gent perquè pensa que pagant el govern no paga el poble, sense

parar-se a considerar que l'organització dels Estats és una roda, i que movent-nos els ciutadans dintre d'un cercol viciós, paguem en darrer terme en dinades, lo que'n neguem a satisfer en diners.

Així passa amb el pa, amb els diaris, amb les taronges, i així passarà amb els carrils, tota vegada que s'ha brindat el govern a abonar les diferències entre els sous que tenia el personal i lo que els augments importaran, i no se sap de cap ministre que hagi esmerçat el patrimoni seu, o el dels seus, en atendre les necessitats del país.

Emperò és millor no encaparrar-s'hi, si bé es mira.

Tenint, sobre tot, en compte que vivim en el poble dels vice-verses, i que lo pitjor que a un ciutadà li pot ocórrer, és estudiar amb atenció els problemes de la vida pública.

Ara mateix, el sol fet d'haver teixit les senzilles consideracions que esmalten el present article, ja ens ha donat un cert mal de cap, lo que suposa haver de pendre un bany de peus per a calmar-lo.

Perquè, això sí, per a no fer res a dretes, resulta i tot que quan a un li fa mal el cap, es veu precisat a atacar la dolència pels peus.

I és que la vida està rublerta de misteris i contrasentits.

BACH DE RODA

EPIGRAMA

An el rector d'Aladern dins l'intimitat més bona, li deia sa majordona parlant del foc de l'infern: —Es cert que és un foc tan viu i tant i tant monstruós, com vostè amb llenguatge hermós des de la trona descriu? —I contestà el reverent amb sorna i fent la rialleta: —Tal com ho explico és, filleta, i no ho dubtis ni un moment. Mira: sa influència folla agafa tals proporcions, que arriba a nostres fogons i ell és qui ens fa bullir l'olla.

V. TARRIDA

IRLANDA

La revolució torna a estar encesa a Irlanda. Com ara fa quatre anys, la diada de Pàsqua ha assenyalat l'inici de la sublevació. Aquesta vegada el moviment té un caràcter originalíssim. La principal feina dels sublevats ha consistit en destruir els edificis oficials de l'Estat: casernes, llocs de policia, oficines de cobrament d'impostos, duanes, etc. Hi ha hagut, per ara, més foc que sang, més dinamita que trets.

Amb aquests procediments, que representen una ampliació i una intensificació dels que venen usant ja fa mesos els separatistes irlandesos, aquests es proposen de fer impossible el govern i l'administració dels anglesos a la illa. Llur tesi és que a Irlanda existeix la República independent, proclamada per la voluntat del poble irlandès, i que els anglesos son intrusos sostinguts només per la força de les armes. L'invasor anglès s'entossudeix a governar la illa contra la voluntat i el dret dels seus habitants. I els irlandesos, que segueixen en llur gran majoria les teories i les ordres dels *sinn-feiners*, s'entossudeixen a impossibilitar materialment les funcions de govern dels anglesos sobre Irlanda.

Pel que fa al plet fonamental entre anglesos i irlandesos, la nostra simpatia és pels darrers, a desgrat de llurs errors i de llurs pecats. Però creiem que es fan il·lusions respecte a l'eficàcia dels procediments que usen. La Gran Bretanya, mentre tingui la força del seu costat, no s'avingdrà a permetre la constitució d'Irlanda en Estat independent, per creure que la independència d'Irlanda seria una menaça constant contra la pròpia independència. Ara ofereix als irlandesos el *Home Rule*. és a dir, l'autonomia. A tot

Entre Sánches

—Pero ese que viene es Joffre el Velloso?
—No, hombre; ese es el democrático; ese es el peludo.

A la cantonada

—Juraria que aquí ha topado de cabeza algun joven maurista.

estimar, arribaria fins a oferir-los la quasi independència de què gaudeixen les seves grans colònies, com l'Àustràlia i el Canadà. Però la independència absoluta d'Irlanda no l'acceptarà, mentre tingui força per a impedir-ho.

No obstant, la força no és un dret. I nosaltres, ara com sempre, en aquesta qüestió com en totes les altres, estem al costat del dret i contra la força que el nega.

FULMEN

Filantropia

«Hi ha molts homes amb diners i pocs diners amb homes», ens diu Marden, en son llibre *L'obra mestra de la vida*. I aquesta afirmació, que podrà ésser en molts llocs veritat cruenta, ho és en major proporció a Espanya. Mentre a França i a Suïça, per exemple, hi han mil·lionaris que al morir deixen quantitats per a institucions pedagògiques, aquí a Espanya, els nostres mil·lionaris o les nostres mil·lionàries—la marquesa B o la comtessa X—les deixen per a aixecar esglésies. I si algú ho fa per construcció d'escoles, veiem que, quan la quantitat arriba a sa aplicació, ha disminuït un bon xic. Veigi's, sino, en lo del legat Vila, fill de la nostra província de Lleida, mort a l'Argentina.

Es així com el sentiment de filantropia, que vol dir amor a l'humanitat, que enclou la pràctica, és tingut en apreciacions diverses. Nosaltres bé creiem que és de molta més necessitat l'aixecar una escola que una església; bé estem convençuts de que és de més eficàcia l'omplir la intel·ligència de coneixements útils que de centenars de parenostres recitats mecànicament i sense la més petita flexió; bé creiem més positiu i pràctic i d'utilitat el proporcionar-se els mitjans, materials i morals, per a poguer treure profit dels aventatjes que la Naturalesa ens proporciona i lluitar valerosament i amb capacitat reconeguda amb les interperancies de la vida, resolguent els seus problemes capdals, que'l passar-se el temps dient oracions per a aconseguir la glòria celestial. Però no ho creu tothom així. Hi ha gent que en totes les coses hi veu com a panacea prodigiosa la intervenció de l'església.

Tant de bò que's practiqués degudament el sentiment de filantropia! Molts són els capitals que s'en van en insubstancialitats, poguent-se emplear en obres de veritable caritat, de beneficència ben entesa. Donar menjar al qui té fam—fam espiritual i fam material—és una obra de misericòrdia que l'Església catòlica ens assenyala entre les principals; però els ministres de Déu—exceptuant els bons—ja fan prou si ens donen una estampeta, una medalla o un escapulari.

FERMI PALAU CASELLES

Lo senzill és, a voltes, lo difícil

despit de totes les disposicions governatives, de totes les mides encaminades a reprimir els abusos dels traficants sense consciència, augmenten que és un disgust els preus dels queviures, molts dels quals és ja impossible atrapar, com no disposi el consumidor d'ingressos faulosos per a atendre a les necessitats peremptòries de la vida.

Ens trobem els quins formem la gran massa del país, en un carreró sense sortida. La carestia dels articles de consum pren cada dia proporcions més alarmants. Darrera de la carestia, provocada les més de les vegades, se'ns castiga amb una nova puja de preus, que vé a complicar més i més la situació apuradíssima que de cinc anys cap aquí atressem.

Els governs, empenyats en donar la sensació de que fan alguna cosa per a contrarestar el malestar derivat del desgavell econòmic de que som víctimes, publiquen decrets i més decrets que ningú cuida de fer complir. Les planes de la *Gaceta* son ja insuficients a contenir les iniciatives ministerials que afecten al capítol de les Subsistències. Així i tot, resulten les decisions governatives lletra morta al ésser traduïdes a la pràctica, més forta i bon xic més difícil de doblegar que la feble voluntat dels seus autors.

Els interessats en exportar a fora de casa els productes que entre nosaltres es donen, tenen assetjats als governs, esclaus, unes vegades, de les influències polítiques; sovint, dels informés dels tècnics, les comissions dictaminadores, i els conjuminadors d'estadístiques oficials.

Així, per exemple, i en l'ordre domèstic, ens hem preguntat mil vegades com diastre pot ésser que els detentadors de la direcció de la màquina de l'Estat no arribin a llucar lo que qualsevol filla del poble, mestressa de sa casa, veu perfectament sense ombra d'esforç.

Convindria, abans que tot, condicionar formalment, prescindint de tot interès partidista, el règim d'exportació, no havent-hi, com no hi ha, medi de suprimir-lo en absolut. Privar de que es dongui al vehí altra cosa que lo estrictament indispensable per a mantenir el sistema d'intercanvi de matèries, castigant amb mà ben ferma tota extralimitació en sentit contrari. Això, per un costat.

Suposem, per l'altra, arribada l'hora de concebir un permís d'embarc o facturació. Allavors i en comptes de fiar-se de lo que diguin l'aixam de juntes, comités, cambres, sindicats i demés organismes que tenen per única missió perllongar l'actual pertorbació econòmica, farien perfectament els ministres, en escoltar a l'esposa, i en defecte d'aquesta, a la cuinera.

Anem a saber ara, si per lo mateix que es de sentit comú, resulta lo que acabem d'espensar, verament difícil...

BOI

Gotellada d'Abril

Ja tenim els pressupostos vistos, llestos i aprovats: tant per invertí en tal cosa, tant per tirà allò endavant, tant per ponts i carreteres, tant per terra, tant per mar, tant pels mestres, tant pel clero, tant per bledes, tant per naps...

Sí, senyors; els pressupostos estan llestos i aprovats. Unicament diu que falta un petitíssim detall, que és aquest: al Tresor públic ja fa temps que no hi ha un clau: per lo tant, per aquests gastos, els diners, d'on sortiran?

—Veü aquell aeroplà? —Sí que el veig. —Doncs, perquè ho sàpiga, és el que porta el correu.

—Ave María!... Pels aires?
—Sí, senyor; progressem molt!
—I com reparteix les cartes?
—Es molt senzill: tot volant, l'home mira els sobres i, apa, al passar pels distints llocs que les direccions senyalen, les va tirant pels terrats, dient a crits: «Pere Casas!... Ramon Puig!... Josep Nonell!... Miquel Rius!... Francisco Fàbregas!...»
—No m'ho haguera pensat mai!...
Em quedo de pedra marbre!...

En castellà, perquè el públic quedés més ben enterat, així un cego ahir cantava a la porta d'un estanc:
—«Fumador que aquí te acercas, tan atrasado aún estás? Por qué vienes con tu tia y con tu abuela a comprar? La prima, debes traerte, la prima, gran carcamal; si no vienes con la prima, lo que es tú no fumarás.»

Avui fa deu dies justos que el flamant Ajuntament governa les nostres coses i administra els nostres béns. I amb tot i fer ja deu dies, perquè es convencin vostès de lo poc motivats que eren els temors de molta gent—en el rengló de queviures encara no ha pujat res!

Un bon senyor que vivia sol, en un pis, ja feia anys, va morir-se ahí a la tarda amb tota tranquil·litat, sense necessitar metge, sense ningú al seu capçal i sense que ho sapiguessin parents, veïns ni companys.

Calent encara el cadavre, arriba, malhumorat, davant del pis mortuori, un home i truca. Pam, pam!... Espera un moment, s'enfada, remuga, torna a trucar, i veient que no responen, s'ajup fins a terra i zas! tira per sota la porta un papè i, mirant pel pany, crida amb una veu terrible:
— Impost de l'inquilinat!...

C. GUMA

L'Espanya uniforme i pintoresca

Mesos enrera un escriptor aragonès resident a la Cort, tant tossut com el seu país Royo Villanova, (el Mary-Focela de la intangibilitat de la pàtria única e indivisible, En María de Cavia, agut i joliu com sempre, afirmava que el més representatiu d'Espanya són els cuernos i el turrón. Certament són dugues coses típiques de l'Espanya uniforme i centralista que l'una justifica l'altra.

Mentre a Espanya hi hagi tants aficionats a les corregudes de bous i als xistus sense solta hi haurà als ministeris i a totes les dependències de l'Estat, en lloc de administradors del patrimoni públic, famolencs de turró.

Des de que va deixar el Ministeri de proveïments el senyor Ventosa, hom se donà compte de que el sudit Ministeri no serveix per a res. Es a dir, sí; serveix a qualques aficionats al turró ministerial i per agreujar la situació al consumidor, al consumidor sens altre caire que el de tal, el que si produeix és per compte d'altri, aqueix ensa convertit en simple instrument de treball, supeditat al joc de l'oferta i la comanda; l'home «objecte» o «cosa» dels economistes antics i moderns, quins principis d'organització social no s'avenen pas gaire amb els d'En Balms quan diu que el fi de la societat no és altre que el de procurar la major moralitat, instrucció i benestar al major nombre possible de individus.

I el consumidor s'afebleix, es debilita; però això sí, es diverteix amb les picardies de les

colles dinàstiques i oligàrquiques espanyoles amb obres com les d'En Muñoz Seca, castiçament madrilenyes,—el centre irradià—i, principalment, en les curses de braus.

Acèrrim contrari de l'art brutal—valgui la paradoxa—de *Pepe-Hillo*, res de nou puc afegir al que en contra del mateix ve dient en les seves rebeldies N'Eugeni Noel, qui per la seva part, no obstant, com a tauròfob, poques raons aporta que no ens en hagin assabentat abans, entre altres, En Pi i Margall.

No són solament les plebs les qui gaudeixen sens pietat veient traïr la noblesa dels bous i la dels cavalls tapats d'ulls, sino que també homens d'estat, ministres, lleisladors, magistrats, dames, damisel·les i cavallers de la més alta noblesa, *turroneros* màxims; en fi el millor, potser el pitjor de la societat de l'Espanya pintoresca. Als primers, les plebs, ignorants i brutals els delecta l'espectacle per afinitat, pel que té d'incult; als segons perquè encara que instruits tampoc són cults i els interessa més que tot la seva situació privilegiada, que l'embrutiment del poble favoreix, i per tant més que l'ètica i la moral de que a voltes ens parlen.

Corrompuda la societat espanyola pel caciquisme i la plutocràcia, triomfen en la política molts arribistes, ganduls i viciosos, per l'influència de les oligarquies caciquils usurpadores del Poder pel turró, com triomfa l'analfabetisme amb els torejadors, aqueixos homes sens instrucció i sobrenom que reben a cada correguda de braus la consagració de les multituds amb frasses de mal gust, amb impropis denigrants.

Però què els fa an ells, gent que llueix sino per les seves intel·ligències, per el brill dels seus vestits de *jaena*, rutilants? Si té estreta relació que siguem governats per colles de turroneros; que sigui possible a molts cranis amb sonoritats de buidor arribar a diputats i que els torejadors siguin els àrbitres de l'art nacional d'aquest país sense escoles.

Malgrat apoiar-se el món en el treball, resulta que val més el torejador que arrisca llur vida sense profit de ningú que el mecànic o el miner que l'exposen en profit de la societat. Referint-se al poble treballador ja va escriure en el segle XVII En Quevedo a quins aristòcrates contemporanis plavia el capejar:

Perdieron su vida pechos españoles porque se alimentan con tronchos de coles.

Es una veritat tradicional. Una veritat que malgrat el Ministeri de proveïments per ésser d'un règim pervertit i malestruc, encara resa, però no per les colles d'oligarques ni pels matadors de braus. Els torejadors també mengen bé, viatgen en *sliping*, s'hostatgen en els millors hotels i passen rumbosament el seu analfabetisme per les platges de moda, on discurreixen festes taurines de beneficència a mercè dels que mengen tronxos de col, dames i cavallers de la política i de la aristocràcia de l'Espanya pintoresca, de l'Espanya dels *cuernos* i del *turrón*; això és, «Los malhechores del bien» admiradors del *Chico de la Blusa*.

ENRIC D. MIMÓ

Les diputacions de Catalunya han traspasat el ram de serveis a la Mancomunitat.

Pobretes!... ja estan ben fresques! Perquè, ben mirat, aquí les traspasades són les diputacions. Traspasades de part a part.

En Romanones ha dit que molt aviat serà plantejada la crisi total.

Adeu, astròleg! Això t'ho fa dir les ganes que tens de que caigui el ciri del candelero per a posar-te-hi tu de cremallot.

Se diu que l'Ajuntament ha aprovat un projecte pel qual s'instalarà molt aviat un quiosc al mig del popular Pla de la Boqueria.

L'idea és patrocinada per un regidor molt interessat en el projecte, tant interessat que fins se diu que el tal quiosc serà regentat per una parenta pròxima, molt senyora nostra.

Ara és hora ciutadans! Ja que el crit de «abaix el Govern» no té cap eficàcia, canviem-lo per aquest altre: «Abaix el quiosc!»

Si no que—ai!—moltes vegades està més arrelada una barraca, que un primer ministre.

Un barret, una majordona i un déu

—En una fàbrica de sombreros, diu que estàs?
 — Sí, senyor; per a servir-lo.
 — Per a servir-me?... No, filleta; si jo amb aquest que veus i el que porto en tinc per tota la vida.

Tan mateix En Joffre, abans de venir a Barcelona, passarà per Madrid.
 No hi farà sinó una petita estada; el temps de retre una visiteta molt important.
 D'això se'n alegren molt, els madrilenys; però, ben mirat, això es pitjor que deixar d'anar-hi.
 Perquè ara semblarà que els hi freguem pels nasos.

Una revolució en tota regla, amb esclatament de bombes, incendis i demés, ha tingut lloc a Irlanda.

Bufa!
 Això ja no és qüestió del Home Rule.
 Això és l'home desesperat que's juga el tot pel tot.

Aquest any encara no ens han fet avançar els rellotges.
 L'hora d'estiu, doncs, no regeix per a nosaltres.

Ca com llà, tan se val; com que els espanyols sempre ens llevem a la mateixa hora:
 A l'hora que cania el porc.

Quin escàndol de preus a la fira dels xais de Pasqual!
 De un bè de tamany regular, que a tot el més estirar faria vint quilos de pes, n'havem vist pagar quinze duros.

La mateixa bestiola en altres temps hauria costat quinze pessetes.
 Enguany, doncs, els mansos no eren als xais; eren els compradors.

En Gabriel Alomar, qui ja ve practicant-se amb èxit en el difícil art de fer-se escoltar en el Congrés, ha demanat, darrerament, en un magnífic discurs, l'indult d'En Villalonga.

Celebraríem que les seves vibrants i sentides paraules arribessin al cor de qui pot salvar la vida d'aquell infelic.

Uns senyors diputats han sotscrit una proposició demanant que s'emiteixi paper moneda.
 Molt bé, sí senyor.

Que l'emiteixin i que'ns el reparteixin entre tots els espanyols que no som diputats ni fumem breves.

Tots el necessitem prou!
 Així per exemple, l'home demanat.

Holanda ha promès als aliats que, mentre l'ex Kaiser sigui el seu hoste, no constituirà mai una menaça per a la pau d'Europa.

I els aliats sembla que s'hi conformen.
 Ja és conformació!

A Copenhague s'ha declarat la vaga general. Naturalment, és de caracter econòmic.
 Això vol dir que és una protesta dels pobres, i aquests sempre tenen raó.
 No està encara, doncs, tot podrit a Dinamarca.

El Figaro deixa de publicar-se per una temporada.
 Es clar!... Esperit de classe i solidaritat.
 Hi ha vaga de barbers!

La premsa de Lisboa ha fet fracassar una formidable vaga de carters que s'anunciava a Portugal.

Això és un orgull pels periodistes de la veïna república.
 Aquí la Premsa no pot intentar mai res.
 Està tant lligada de braços!... i tapada de boca!...

Aquest número ha sigut censurat

Llegeixo:
 «Don Antonio Maura sale hoy para el convento de Santo Domingo de Silos».
 Bomba!... S'haurà fet frare l'il·lustre mallorquí?

Encara?
 A Nicolaiev hi ha hagut un combat entre tropes russes i japoneses.
 Han perdut els japonesos.
 Va per l'altra vegada, que varen guanyar.

En el joc com en la guerra tant aviat guanyes un tant com vas de nassos per terra.

En una colisió que hi hagué a Madrid, la benemèrita va veure's obligada a detenir a uns quants joves de la «Acción Ciudadana».

A la Justicia prender?...
 Això no els hi passa an els jòvens del nostre Sometent.

Ha sigut declarat trasto oficial reglamentari, en la milícia, el subasquer impermeable.
 Bona pensada.
 Es la millor manera de aguantar xàfec de tota mena.

Com està això de la pau?
 Tant malament com vulguin.
 A Rússia segueixen matant-se.
 Itàlia, Anglaterra, Grècia, totes les nacions se preparen per a les bofetades.
 Finalment, la França acaba de ocupar militarment Francfort...
 Ja veuen senyors que això és una bassa d'oli.
 Però... d'oli bullent i que esquitxa.

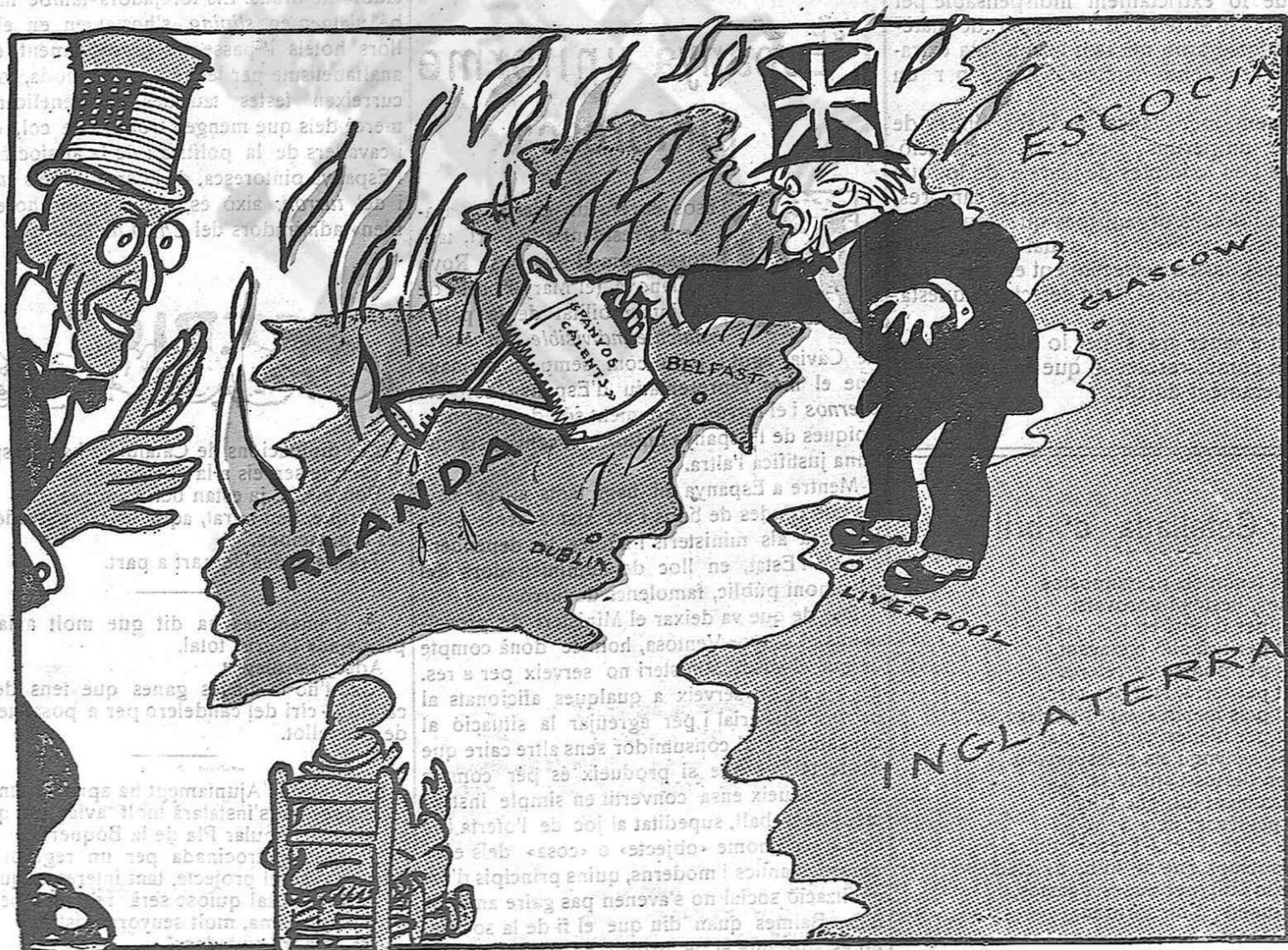
Un pare sermoneira elogia des de la trona les famoses prediques de Jesus.

—Havau de sapiguer i entendre—diu—que quan Crist va fer el cèlebre sermó de la muntanya, la seva paraula era tan vibrant i tan emocionant que electrifava a les gents!...

El mestre del poble, interrompent-lo:
 —Protesto, reverend!... Aleshores encara no s'havia inventat l'electricitat.

Imprempta: LA CAMPANA y LA ESQUELLA, CARTER del Olm, número 8

Un incendi formidable

—Amb aires de llibertat, apagareu aquest foc; no pas amb aigua calenta.

Està agotant-se

Any 1920

Preu: 60 cèntims